

pa spet polko
 menuet
 pa še ostali melodiji
 spet

Antun Šoljan (1932)

STARCI Valovi odmetavajo svoja zelena bedra na pečine
 in dolgo tam ležijo kot novorojenčki
 z rožnatim naborkom pene.

Veter se zaplete v smokev in zamahne s krili,
 potem otrese perje in svojo ptičjo nprav
 in spleza dol, da bi pozdravil novo domovino.

Oblaki se nekje ustavijo in zrušijo kot kamenje,
 še enkrat se zazro v sinjino in se nato zgostijo
 v resne, hladne, severnjaške ribiče.

In tako nas je zdaj mnogo.
 Starci, v molk zaviti, žvečijo zamišljeni.

Nekateri od nas na rednem popoldanskem sprehodu
 pridejo na konec drevoreda, v vrsto debel stopijo,
 levo roko dvignejo in že so kostanj.

Nekateri od nas, ko pride čas, zaprejo stanovanje,
 da sosedje zaskrbljeni zjutraj vrata zrušijo in vidijo:
 trop miši se razsuje kot prgišče sivih šiber,

Nekateri od nas pa odložijo plašč, naočnike in grejo,
 a vohljači, ki so jim na sledi, srečajo potem ljudi,
 ki so od tam prišli in pravijo, da niso videli nikogar.

In tako odhajamo, vsi, drug za drugim.
 Starci, v molk zaviti, žvečijo zamišljeni.

Mi hitro smuknemo skoz stenska ogledala,
 za hip izkrivljeni na oblih ploskvah žlic,
 v sklenini očesa zableščimo se, in že nas ni več tu.

Izginemo po zalih drevoredih in sijajnih tračnicah
v motni cvetni prah pomladi, v migljajoči žar poletja,
skozi rdeče ulice jeseni, potlej skozi zimsko mèglo.

Odvijamo se vztrajno kakor slike rentgenskega filma,
meso drhteče menjajoč za okostnjak in svinec,
za perjanico, čelado, boben, za zastavo in nož.

O ti, ki gledaš z okna, hitro spusti zastor,
vrata brž zakleni in na vse pozabi:
ker nihče od nas ne bo ostal.

Starci, v molk zaviti, žvečijo zamišljeni
vlažno volno časa.

Danijel Dragojevič

(1934)

NAČRT MESTA Druga ulica na levo, pa naravnost in potem naprej, naprej.
Kakšne ulice in koliko nejasnosti v načrtu mesta
do nedvomnega središča, vodometa.
Morali pač boste biti zbrani, ne ozirajte se,
silili vas bodo, da kupujete, da menjate denar v drobiž
za zabave in fino mehaniko.
Vedre in z nasmeškom čedne glave,
upirajoč v še sveže črke, bodo govorili vam: Ljubezen, ljubezen,
sinčki, za mladost rojeni.
Upirajte se željam. Daleč je še trg, ne veste, kje,
pa vendarle pomalem je že tu, vse bolj in bolj.
Kipi s katedrale, v muko in upanje zazrti,
naj vas vodijo, držeč žival
za rōko, plen, premešan od noči,
naj zdrami se iz spanja glava
in naj služi, ne pa vlada.
In naj raste nemi jezikovni govor,
torej bolj pogumno, brez strahu,
vidite, kako izginjajo zdaj ulice, za vami
trohne bogastvo, slava in njuna znamenja.